

Evanjeliium na slávnosť Svätej rodiny (cyklus A)

Komentár evanjelia na slávnosť Svätej rodiny (cyklus A). „Z Egypta som povolal svojho syna.“ Ideálna rodina nie je rodina, v ktorej nie sú žiadne problémy, ale rodina, ktorá má Boha vo svojom strede a je zjednotená skutočnou láskou.

Evanjeliium (Mt 2, 13-15; 19-23)

Po odchode mudrcov sa Jozefovi vo sne zjavil Pánov anjel a povedal:

„Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam,

kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil.“

On vstal, vzal za noci dieťa i jeho matku a odišiel do Egypta. Tam zostal až do Herodesovej smrti, aby sa splnilo, čo povedal Pán ústami proroka:

„Z Egypta som povolal svojho syna.“

Po Herodesovej smrti sa Pánov anjel zjavil vo sne Jozefovi v Egypte a povedal mu:

„Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku a choď do izraelskej krajiny. Tí, čo striehli na život dieťaťa, už pomreli.“

On vstal, vzal dieťa i jeho matku a vrátil sa do izraelskej krajiny. Ale keď sa dopočul, že v Judei kraľuje Archelaus namiesto svojho otca Herodesa, bál sa ta ísť. Varovaný vo sne, odobral sa do galilejského kraja. Keď ta prišiel, usadil sa v meste,

ktoré sa volá Nazaret, aby sa splnilo,
čo predpovedali proroci:

„Budú ho volať Nazaretský.“

Komentár

Evanjelium liturgického sviatku Svätej rodiny obsahuje dva úryvky z rozprávania o detstve podľa svätého Matúša: útek do Egypta kvôli Herodesovi a návrat Svätej rodiny do Izraela, do Nazareta. Matúš sa snaží dokázať, že dramatické udalosti skrytého života Ježiša, ako aj tie najobyčajnejšie a najbežnejšie, sa odohrali podľa Písma. Mali teda hlboký zmysel, ktorý predurčila Božia prozreteľnosť. Ak totiž izraelský národ musel utiecť pred hrozbou Egypta, ako to opisuje kniha Exodus, teraz bude Egypt, v šťastnom kontraste, miestom útočiska pre Mesiáša. Odtiaľ ho Boh povolal ako

syna, aby sa vrátil do Izraela a zachránil svoj národ a pohanský svet. Božie pokyny a rozhodnutia podľa okolností privedú Máriu a Jozefa k usadeniu sa v Nazarete, kde Ježiš strávi väčšinu svojho života.

O dramatickom udalosti úteku do Egypta pápež František raz povedal: „Dnes nám evanjelium predstavuje Svätú rodinu na bolestnej ceste vyhnanstva, hľadajúcu útočisko v Egypte. Jozef, Mária a Ježiš zažívajú dramatickú situáciu utečencov, poznačenú strachom, neistotou, nepohodlím (porov. Mt 2, 13-15.19-23). (...) Ježiš chcel patriť do rodiny, ktorá zažívala tieto ťažkosti, aby sa nikto necítil vylúčený z Božej láskyplnej blízkosti. Útek do Egypta spôsobený Herodesovými hrozbami nám ukazuje, že Boh je tam, kde je človek v nebezpečenstve, tam, kde človek trpí, tam, kde uteká, kde zažíva odmietnutie a opustenie; ale Boh je aj tam, kde človek sníva, dúfa,

že sa vráti do svojej vlasti v slobode, plánuje a rozhoduje sa v prospech života a dôstojnosti svojej a svojich blízkych“ (*Anjel Pána*, 29-XII-2013). Z tohto úryvku vyplýva, že udalosti nášho života neunikajú pozornému a milujúcemu pohľadu Boha, rovnako ako neunikli udalosti života jeho Syna. Všetko, čo sa nám deje, má zmysel, ktorý musíme pochopiť a tiež budovať našou slobodnou odozvou, aj keď sa nám to spočiatku môže zdať bolestivé.

V Božích očiach majú zmysel aj tie udalosti, ktoré sa zdajú byť obyčajné a bezvýznamné. Ako ďalej povedal pápež: „Dnes nás pohľad na Svätú rodinu priťahuje aj jednoduchosťou života, ktorý vedie v Nazarete. Je to príklad, ktorý veľmi prospieva našim rodinám, pomáha im stať sa čoraz viac spoločenstvom lásky a zmierenia, kde sa prežíva nežnosť, vzájomná pomoc a vzájomné odpustenie“ (*Anjel Pána*, 29-XII-2013).

Svätá rodina a najmä svätý Jozef sa v tomto evanjeliu javí ako milý vzor prijatia Božej vôle a úsilia porozumieť jej a spolupracovať s ňou. Vďaka rozhodnutiam Márie a Jozefa Syn Boží naplní Božiu vôľu žiť v bežnej rodine, viesť obyčajný život po mnoho rokov a byť nazývaný „Nazaretský“. Ako vysvetľoval svätý Josemaría, „Ježiš tým, že rástol a žil ako jeden z nás, nám zjavuje, že ľudská existencia, naša každodenná všedná práca, má božský zmysel. Nech by sme ako často o tejto pravde uvažovali, vždy znova by sme sa mali naplniť údivom, keď si pomyslíme na tých tridsať rokov v skrytosti, ktoré tvorili väčšiu časť Ježišovho prebývania medzi svojimi ľudskými bratmi. Sú to roky strávené v ústraní, ale pre nás jasné ako slnečné svetlo. Ba čo viac, ako žiara, čo osvecuje naše dni a dáva im ich skutočný zmysel, pretože sme bežní kresťania žijúci svoj obyčajný život, podobný

životu tolkých miliónov ľudí v najrozličnejších kútoch sveta.

Takto žil Ježiš počas tridsiatich rokov: bol *fabri filius*, *tesárov syn* (Mt 13, 55). Až neskôr prišli tri roky verejného účinkovania, strávené uprostred hlučných davov. Ľudia sa s ohromením pýtali: *Kto je to? Odkiaľ sa to všetko naučil?* Bol totiž jedným z nich a žil tak, ako žili jeho súkmeňovci. Bol to *faber*, *filius Mariae*, tesár, syn Márie (Mk 6, 3). A bol Bohom, uskutočňoval vykúpenie ľudského rodu a všetkých priťahoval k sebe (Porov. Jn 12, 32) (*Íst' s Kristom*, bod 14).

Pablo M. Edo